

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลต่างๆ จากเอกสาร ตำรา ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาและเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งเรียบเรียงได้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล
 - 1.1 การแข่งขันฟุตบอลโลก ฟุตบอลเอเชียนคัพ ฟุตบอลซีเกมส์
 - 1.2 หลักการรุกและการป้องกัน
 - 1.3 การเริ่มด้นเล่นใหม่
 - 1.4 การทำประตู
2. แบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น
 - 2.1 การส่งจากด้านข้าง
 - 2.2 การส่งทะลุแนวป้องกัน
 - 2.3 การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้
 - 2.4 การส่งลูกชิ่ง
 - 2.5 การส่งลูกกลับหลัง
3. แบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มด้นเล่นใหม่
 - 3.1 ลูกเตะจากมุม
 - 3.2 ลูกเตะโทษจังหวะเดียว
 - 3.3 ลูกเตะโทษสองจังหวะ
 - 3.4 ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ
 - 3.5 การทุ่มลูกบอล
 - 3.6 ลูกเตะจากประตู
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล

การแข่งขันฟุตบอลโลก

ฟุตบอลโลก (World Cup) คือ การแข่งขันกีฬาฟุตบอลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก มีประชาชนทั่วไปให้ความสนใจมากที่สุดและกำหนดให้มีการแข่งขันทุก ๆ 4 ปี โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ ผู้ริเริ่มจัดให้มีการแข่งขันคือ นายจูลส์ ริเมต์ (Jules Rimet) ชาวฝรั่งเศส การแข่งขันฟุตบอลโลกได้เริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2473 (ค.ศ.1930) โดยประเทศอุรุกวัยเป็นเจ้าภาพในการแข่งขันครั้งแรก การแข่งขันตั้งแต่ครั้งแรกจะมีการชิงถ้วยทองจูลส์ริเมต์ (ถ้วยทองคำ) ของนายจูลส์ ริเมต์ (Jules Rimet) ชาวฝรั่งเศส ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการแข่งขันฟุตบอลโลกจวบจนปัจจุบันด้วยรางวัลที่ใช้อยู่คือ “เดอะ ฟิฟ่า เวิลด์ คัพ” ที่ถูกนำมาใช้แทนถ้วยเก่าที่ได้ถูกจารกรรมไปอย่างไร้เงื่อนงำ โดยด้วยรางวัล “เดอะ ฟิฟ่า เวิลด์ คัพ” นี้ได้ปรากฏโฉมครั้งแรกในฟุตบอลโลก ปี พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974)

สถิติการแข่งขันฟุตบอลโลก มีดังนี้

ครั้งที่	1	ปี พ.ศ. 2473 (ค.ศ. 1930)	ประเทศชเนเลิส อุรุกวัย
ครั้งที่	2	ปี พ.ศ. 2477 (ค.ศ. 1934)	ประเทศชเนเลิส อิตาลี
ครั้งที่	3	ปี พ.ศ. 2481 (ค.ศ. 1938)	ประเทศชเนเลิส อิตาลี
ครั้งที่	4	ปี พ.ศ. 2493 (ค.ศ. 1950)	ประเทศชเนเลิส อุรุกวัย
ครั้งที่	5	ปี พ.ศ. 2497 (ค.ศ.1954)	ประเทศชเนเลิส เยอรมนีตะวันตก
ครั้งที่	6	ปี พ.ศ. 2501 (ค.ศ. 1958)	ประเทศชเนเลิส บราซิล
ครั้งที่	7	ปี พ.ศ. 2505 (ค.ศ. 1962)	ประเทศชเนเลิส บราซิล
ครั้งที่	8	ปี พ.ศ. 2509 (ค.ศ. 1966)	ประเทศชเนเลิส อังกฤษ
ครั้งที่	9	ปี พ.ศ. 2513 (ค.ศ. 1970)	ประเทศชเนเลิส บราซิล
ครั้งที่	10	ปี พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974)	ประเทศชเนเลิส เยอรมนีตะวันตก
ครั้งที่	11	ปี พ.ศ. 2521 (ค.ศ. 1978)	ประเทศชเนเลิส อาร์เจนตินา
ครั้งที่	12	ปี พ.ศ. 2525 (ค.ศ. 1982)	ประเทศชเนเลิส อิตาลี
ครั้งที่	13	ปี พ.ศ. 2529 (ค.ศ. 1986)	ประเทศชเนเลิส อาร์เจนตินา
ครั้งที่	14	ปี พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990)	ประเทศชเนเลิส เยอรมัน
ครั้งที่	15	ปี พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994)	ประเทศชเนเลิส บราซิล
ครั้งที่	16	ปี พ.ศ. 2541 (ค.ศ. 1998)	ประเทศชเนเลิส ฝรั่งเศส
ครั้งที่	17	ปี พ.ศ. 2545 (ค.ศ. 2002)	ประเทศชเนเลิส บราซิล
ครั้งที่	18	ปี พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006)	ประเทศชเนเลิส อิตาลี

ประเทศบราซิลเป็นประเทศที่ชนะเลิศฟุตบอลโลกมากที่สุดถึง 5 ครั้ง คือ เมื่อปี พ.ศ. 2501 (ค.ศ. 1958), พ.ศ.2505 (ค.ศ. 1962), พ.ศ.2513 (ค.ศ. 1970), พ.ศ.2537 (ค.ศ. 1994) และ พ.ศ.2545 (ค.ศ. 2002)

การแข่งขันฟุตบอลเอเชียนคัพ

ฟุตบอลเอเชียนคัพ (Asian Cup) (ชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย) คือ การแข่งขันฟุตบอลรายการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทวีปเอเชีย เพื่อที่จะหาทีมฟุตบอลที่ดีที่สุดของทวีปนี้ โดยมีสหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (A.F.C.) เป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน ซึ่งกำหนดให้มีการแข่งขันทุกๆ 4 ปี โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ การแข่งขันฟุตบอลเอเชียนคัพเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2499 (ค.ศ. 1956) ที่ประเทศฮ่องกง โดยประเทศสาธารณรัฐเกาหลีสามารถคว้าแชมป์เอเชียนคัพเป็นทีมแรก และหลังจากนั้นด้วยนี้ส่วนใหญ่ก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของประเทศแถบตะวันออกกลาง แต่จากการคว้าแชมป์ของประเทศญี่ปุ่นในฟุตบอลทัวร์นาเมนต์นี้ ปี พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992), พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) และ พ.ศ. 2547 (ค.ศ. 2004) ถือได้ว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงความเป็นมหาอำนาจทางฟุตบอลของเอเชียจากฝั่งตะวันออกกลางมาสู่เอเชียตะวันออกและแสดงถึงความเป็นมหาอำนาจทางลูกหนังในทวีปเอเชียของประเทศญี่ปุ่น

สถิติการแข่งขันฟุตบอลเอเชียนคัพ มีดังนี้

ครั้งที่	1	ปี พ.ศ. 2499 (ค.ศ. 1956)	ประเทศชนะเลิศ สาธารณรัฐเกาหลี
ครั้งที่	2	ปี พ.ศ. 2503 (ค.ศ. 1960)	ประเทศชนะเลิศ สาธารณรัฐเกาหลี
ครั้งที่	3	ปี พ.ศ. 2507 (ค.ศ. 1964)	ประเทศชนะเลิศ อิสราเอล
ครั้งที่	4	ปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968)	ประเทศชนะเลิศ อิหร่าน
ครั้งที่	5	ปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972)	ประเทศชนะเลิศ อิหร่าน
ครั้งที่	6	ปี พ.ศ. 2519 (ค.ศ. 1976)	ประเทศชนะเลิศ อิหร่าน
ครั้งที่	7	ปี พ.ศ. 2523 (ค.ศ. 1980)	ประเทศชนะเลิศ ญูเวต
ครั้งที่	8	ปี พ.ศ. 2527 (ค.ศ. 1984)	ประเทศชนะเลิศ ซาอุดีอาระเบีย
ครั้งที่	9	ปี พ.ศ. 2531 (ค.ศ. 1988)	ประเทศชนะเลิศ ซาอุดีอาระเบีย
ครั้งที่	10	ปี พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992)	ประเทศชนะเลิศ ญี่ปุ่น
ครั้งที่	11	ปี พ.ศ. 2539 (ค.ศ. 1996)	ประเทศชนะเลิศ ซาอุดีอาระเบีย
ครั้งที่	12	ปี พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000)	ประเทศชนะเลิศ ญี่ปุ่น
ครั้งที่	13	ปี พ.ศ. 2547 (ค.ศ. 2004)	ประเทศชนะเลิศ ญี่ปุ่น

การแข่งขันฟุตบอลซีเกมส์

ฟุตบอลซีเกมส์ (SEA Games) คือ การแข่งขันฟุตบอลของประเทศในอาเซียน ซึ่งเป็นหนึ่งในชนิดกีฬาที่ใช้แข่งขันในมหกรรมกีฬาของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีชื่อเรียกขานเป็นที่รู้จักกันดีในปัจจุบันว่า “กีฬาซีเกมส์” (SEA Games) ถือกำเนิดมาจากกีฬาแหลมทอง(SEAP Games) การแข่งขันฟุตบอลซีเกมส์ได้กำหนดจัดให้มีการแข่งขันทุก ๆ 2 ปี โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ และการแข่งขันกีฬาฟุตบอลถูกรรจให้มีการแข่งขันมาตั้งแต่กีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ครั้งแรก คือ เมื่อปี พ.ศ. 2502 (ค.ศ.1959) ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ จวบจนปัจจุบันทีมฟุตบอลทีมชาติไทยเป็นทีมที่สามารถคว้าแชมป์มาครองได้มากที่สุด

สถิติการแข่งขันฟุตบอลซีเกมส์ มีดังนี้

ครั้งที่	1	ปี พ.ศ. 2502 (ค.ศ. 1959)	ประเทศชวาเนเลีย เวียดนาม
ครั้งที่	2	ปี พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961)	ประเทศชวาเนเลีย มาเลเซีย
ครั้งที่	3	ปี พ.ศ. 2508 (ค.ศ. 1965)	ประเทศชวาเนเลีย พม่า-ไทย
ครั้งที่	4	ปี พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967)	ประเทศชวาเนเลีย พม่า
ครั้งที่	5	ปี พ.ศ. 2512 (ค.ศ. 1969)	ประเทศชวาเนเลีย พม่า
ครั้งที่	6	ปี พ.ศ. 2514 (ค.ศ. 1971)	ประเทศชวาเนเลีย พม่า
ครั้งที่	7	ปี พ.ศ. 2516 (ค.ศ. 1973)	ประเทศชวาเนเลีย พม่า
ครั้งที่	8	ปี พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	9	ปี พ.ศ. 2520 (ค.ศ. 1977)	ประเทศชวาเนเลีย มาเลเซีย
ครั้งที่	10	ปี พ.ศ. 2522 (ค.ศ. 1979)	ประเทศชวาเนเลีย มาเลเซีย
ครั้งที่	11	ปี พ.ศ. 2524 (ค.ศ. 1981)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	12	ปี พ.ศ. 2526 (ค.ศ. 1983)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	13	ปี พ.ศ. 2528 (ค.ศ. 1985)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	14	ปี พ.ศ. 2530 (ค.ศ.1987)	ประเทศชวาเนเลีย อินโดนีเซีย
ครั้งที่	15	ปี พ.ศ. 2532 (ค.ศ. 1989)	ประเทศชวาเนเลีย มาเลเซีย
ครั้งที่	16	ปี พ.ศ. 2534 (ค.ศ. 1991)	ประเทศชวาเนเลีย อินโดนีเซีย
ครั้งที่	17	ปี พ.ศ. 2536 (ค.ศ. 1993)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	18	ปี พ.ศ. 2538 (ค.ศ. 1995)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	19	ปี พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย
ครั้งที่	20	ปี พ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999)	ประเทศชวาเนเลีย ไทย

ครั้งที่	21	ปี พ.ศ. 2544 (ค.ศ. 2001)	ประเทศชนะเลิศ ไทย
ครั้งที่	22	ปี พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2003)	ประเทศชนะเลิศ ไทย
ครั้งที่	23	ปี พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2005)	ประเทศชนะเลิศ ไทย

หลักการรุกและการป้องกัน

ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2534) กล่าวว่า การเรียนรู้ถึงหลักการรุกและหลักการป้องกัน นั้น ผู้ฝึกสอนสามารถที่จะแยกออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ได้อย่างดีในการฝึกโดยอาศัยการฝึกซ้อมที่มีหลักการรุกและหลักการป้องกันเป็นพื้นฐานทางกลยุทธ์ที่ต้องสร้างขึ้นด้วยความระมัดระวัง แต่สิ่งสำคัญในการฝึกนี้จะได้ผลและประสบผลสำเร็จ ต้องเน้นเรื่องของการทำประตูเป็นหลักใหญ่

เพื่อให้การฝึกบรรลุเป้าหมาย ผู้ฝึกสอนจะต้องกำหนดจำนวนคนในการฝึกโดยเริ่มจากแนวฝ่ายรุกที่มากกว่าฝ่ายป้องกัน เช่น 5:3, 6:4 หรือ 7:5 หลังจากนั้นให้เพิ่มจำนวนฝ่ายป้องกันให้ใกล้เคียงกัน เท่ากันและมากกว่า โดยที่ผู้ฝึกสอนจะต้องคอยให้คำแนะนำที่ละเอียดถี่ถ้วนทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกัน เพื่อพัฒนารูปแบบการเล่นให้เข้ากับหลักการที่มีอยู่

หลักสำคัญของการเล่น

ในการเล่นเมื่อเป็นฝ่ายรุก หลักสำคัญของการเล่นมีดังต่อไปนี้ (ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534)

1. การเน้นบอลทางด้านกว้างของสนาม (Width) การใช้ความกว้างของสนามก็เพื่อที่จะดึงให้ฝ่ายป้องกันเปิดพื้นที่ช่องว่างขึ้น เราควรฝึกให้มากถึงจุดประสงค์ในการเล่นขั้นนี้และพัฒนาไปอย่างถูกต้อง แน่นนอนมีประสิทธิภาพตามแนวความคิดที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไป

ผู้ฝึกสอนทุกคนก่อนทำการแข่งขันจะเรียกนักกีฬาทุกคนมาให้ความรู้ และแนะนำถึงแบบแผนวิธีการเล่น ดังเช่น “พยายามเล่นบอลทางปีกทั้ง 2 ข้าง” ความหมายนี้มีการซักถามกันมากในหมู่นักกีฬา เพราะว่าการฝึกซ้อมนั้นน้อยครั้งมากที่ผู้ฝึกสอนจะหาแบบแผนการเล่นที่โจมตีฝ่ายป้องกันด้วยปีกมาฝึก นอกเหนือจากการผ่านบอลไปที่ว่างแล้วให้ปีกวิ่งเร็ว ๆ ไปรับบอลและผ่านมาที่หน้าประตู

จากเทคนิคการเล่นฟุตบอลสมัยใหม่ นักฟุตบอลจะต้องมีทั้งเทคนิคและทักษะในการเล่นบอลที่ดีเยี่ยมในการครอบครองบอลไว้กับตัวและใช้เทคนิคในการเล่นแบบสี่เหลี่ยม การส่งลูกขวางสนาม (Square Pass) ที่แน่นนอนและแม่นยำเพื่อเปิดการโจมตีฝ่ายป้องกัน และทำให้เกิดที่ว่างที่จะพบบอลเข้าไปเล่น ผู้เล่นฝ่ายรุกจะต้องใช้ความกว้างของสนามให้เป็นประโยชน์ การเล่นแบบนี้ต้องการเพียงความสามารถในการเล่นที่จะครอบครองบอลไว้กับทีม ทำเกมให้ช้าลงและทำการรุกอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การทะลุทะลวงการตั้งรับของฝ่ายป้องกัน (Penetration) จากหลักการขั้นต้น เมื่อเปิดช่องว่างในการโจมตีได้แล้ว แบบแผนขั้นต่อไป คือ การส่งบอลผ่านแบบทะลุทะลวงแนวป้องกันของฝ่ายป้องกันเข้าไป และหาจังหวะในการยิงประตูหรือใช้ความพยายามอื่นๆ ในการทำประตู เทคนิคที่ต้องการสำหรับการผ่านบอลทะลุทะลวงเข้าไปโจมตีนี้ จะแตกต่างจากการเล่นพื้นที่ทางด้านกว้าง คือ จะต้องผ่านลูกที่รวดเร็วและแม่นยำหลังจากที่ได้ตั้งเกมรุกให้ช้าลง เพื่อความแน่นอนในการรุกโดยที่ฝ่ายป้องกันคาดการณ์ไม่ถึง ส่วนมากใช้การส่งลูกทูลู (Through Pass) และการส่งลูกทแยงมุม (Diagonal Pass)

3. การเคลื่อนที่เพื่อให้ฝ่ายป้องกันสับสน (Mobility) การเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วเป็นหลักสำคัญที่ทำให้การป้องกันของคู่ต่อสู้แตกหรือหละหลวม เทคนิคในการเคลื่อนที่นี้มีจุดมุ่งหมายของมันอยู่ในตัว คือ

3.1 การเคลื่อนที่เพื่อให้เกิดที่ว่างในการโจมตี

3.2 การเคลื่อนที่เพื่อหนีจากการถูกประกบตัวจากคู่ต่อสู้

3.3 การเคลื่อนที่เพื่อการสับเปลี่ยนตำแหน่งทำให้ฝ่ายป้องกันสับสน

การเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วพร้อมลูกบอลหรือไม่มีลูกบอลทั้งสองอย่างเป็นสิ่งสำคัญในขั้นนี้ แต่การเคลื่อนที่โดยไม่มีลูกบอลควรจะมีความเร็วที่สูงกว่า

การเคลื่อนที่ของผู้เล่นทุกคนในทีมในขณะที่ทีมได้ครอบครองบอล สามารถคิดแปลงหลักสำคัญของการสร้างรูปแบบการเปิดเกมรุกในพื้นที่ช่องว่างได้อย่างดีจากเทคนิคในขั้นนี้ การเลี้ยงลูกไปทางขวาจะทำให้เกิดพื้นที่ว่างทางซ้ายขึ้น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เล่นอีกคนได้เข้าโจมตีทางพื้นที่ว่างนี้ อีกอย่างก็คือคล้ายกับการเลี้ยงลูกไปทางด้านหน้า จะทำให้เกิดพื้นที่ว่างทางด้านหลังทำให้สามารถเปิดเกมในที่ว่างได้โดยผู้เล่นอีกคน ในการเล่นฟุตบอลปัจจุบันได้ใช้พื้นที่ว่างเหล่านี้ในการรุกอย่างมากที่สุดในการที่ผู้เล่นคนอื่นๆ จะตามขึ้นมาสนับสนุน การเคลื่อนที่นี้ต้องอาศัยสมรรถภาพเฉพาะพิเศษ โดยเฉพาะความเร็วหลายๆ รูปแบบที่ต้องสร้างขึ้นเพื่อให้ฝ่ายป้องกันคาดคะเนไม่ถูก

4. ปรับปรุงให้ดีขึ้นหรือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสร้างความประหลาดใจให้ฝ่ายป้องกัน

(Improvisation)

จากขั้นตอนที่กล่าวมาสามารถนำมาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ทั้งหมด โดยความพยายามในการฝึกตลอดจนการนำขั้นตอนนี้ไปใช้เชื่อมโยงกันให้มีประสิทธิภาพและมีระดับสูงขึ้น การรุกรุนั้นมากไปด้วยศิลปะและต้องมีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง บางครั้งต้องอาศัยไหวพริบและความฉลาดที่มีอยู่ในตัวผู้เล่นในแต่ละคนด้วย บางครั้งต้องอาศัยการเล่นที่ฝ่ายรับคาดการณ์ไม่ถึงหรือเล่นอย่างรวดเร็วฉับพลัน ฉะนั้นจุดมุ่งหมายในขั้นตอนนี้ คือ การทำประตูในเมื่อมีโอกาสไม่ว่าการทำ

ประคูนนั้นจะเกิดขึ้นจากการยิงด้วยข้างเท้าด้านในหรือข้างเท้าด้านนอก หลังเท้า ศีรษะ การเลี้ยงเข้าประตู หรือการชิงบอล (Wall pass) ทั้งหมดนั้นเป็นผลสำเร็จจากการรุกทั้งสิ้น

หลักสำคัญๆ ในการรุกทั้งหมดต้องอาศัยผู้เล่นที่มีทักษะและเทคนิคที่ดีและได้รับการฝึกฝนมาตามขั้นตอนมีระบบแบบแผนโดยเฉพาะความสามารถพิเศษสำหรับผู้เล่นกองหน้า ซึ่งจะต้องพิจารณาเป็นพิเศษด้วย

หลักของการป้องกัน

เมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน หลักสำคัญๆ ของการป้องกันที่เราจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจมีดังต่อไปนี้ (ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534)

1. **ทำให้การรุกช้าลง (Delay)** คือ การดึงเกมรุกของคู่ต่อสู้ให้ช้าลง เรามีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้เกมรุกของคู่ต่อสู้ไม่ประสบความสำเร็จได้ง่ายๆ โดยขั้นตอนแรก เมื่อเราสูญเสียการครอบครองบอลและเป็นฝ่ายรับ เทคนิคอันแรกที่จะนำมาใช้ คือ ผู้เล่นที่อยู่ใกล้บอลจะทำหน้าที่เข้าหาบอลทันที เพื่อหยุดยั้งการรุกของคู่ต่อสู้ได้โดยการบีบบังคับให้ฝ่ายรุกส่งบอลกลับหลังหรือส่งบอลออกด้านข้างไปไม่ให้ทำการรุกได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามถ้ามีโอกาสที่จะตัดบอลหรือแย่งบอลกลับคืนมาได้ให้กระทำทันที แต่จะมีโอกาสน้อยมากจนนึกเสมอว่าขั้นนี้เป็นการดึงเกมรุกให้ช้าลงเท่านั้น

2. **สร้างความสมดุลย์ (Balance)** ขั้นตอนนี้จะต้องผสมผสานกลมกลืนกับขั้นตอนแรก ในขณะที่ฝ่ายรุกหนักกำลังเพื่อเข้าโจมตี ผู้เล่นฝ่ายรุกจะต้องพยายามเพิ่มจำนวนให้มากกว่าฝ่ายรับ ฉะนั้นในสถานการณ์บางครั้งผู้เล่นฝ่ายรับน้อยกว่า และลูกบอลได้ถูกลำเลียงเข้าไปในแดนของฝ่ายรับ ฝ่ายรับจะต้องพยายามป้องกันและสร้างความสมดุลขึ้นมาใหม่อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยหลักสำคัญขั้นต้น คือ การถ่วงเกมรุกให้ช้าลงเพื่อรอผู้เล่นที่อยู่แดนคู่ต่อสู้ลงมาช่วยในการป้องกัน และสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกันต้องกลับเข้ามาอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมเป็นระบบแบบแผนของการป้องกันอีกด้วย ซึ่งตามหลักการป้องกันที่ดีนั้นต้องมีผู้เล่นฝ่ายรับมากกว่าผู้เล่นฝ่ายรุก

3. **มีความตั้งใจ มีสมาธิ (Concentrate)** เมื่อการรุกของคู่ต่อสู้รุกเข้ามาถึงบริเวณครึ่งสนาม นั้นหมายถึงอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น ฝ่ายป้องกันจะต้องพยายามผลักดันไม่ให้การรุกคืบหน้าเข้ามาในพื้นที่อันตรายหน้าประตูได้และพยายามที่จะหาโอกาสแย่งบอลกลับมาครอบครอง

ในขั้นตอนนี้สมาธิเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้เล่นฝ่ายรับจะต้องหันหน้าเข้าหาผู้เล่นฝ่ายรุกและติดตามการเล่นอยู่ทุกขณะและใช้ไหวพริบความสามารถในการเล่นให้มาก รวบรวมพลังกันในการป้องกันให้เต็มที่

4. **ควบคุม (Control)** จากหลักสำคัญที่สามเมื่อบอลผ่านเข้ามาในเขตอันตราย (บริเวณหน้าประตู) การป้องกันขั้นต่อมา คือ การคุมคน (Man - Marking) หรือการประกบตัว จะต้องถูกนำมาใช้ เพราะเป็นบริเวณพื้นที่อันตรายที่ฝ่ายรุกสามารถจะยิงประตูหรือส่งบอลให้ฝ่ายเดียวกันเข้ายังประตู ฉะนั้น การป้องกันที่ดีจะไม่ปล่อยให้ฝ่ายรุกได้เล่นบอลเป็นอันตรายพยายามสกัดกันทุกวิถีทางตามกติกา เพื่อไม่ให้ฝ่ายรุกมีโอกาสยิงประตูหรือส่งบอลผ่านให้เพื่อนร่วมทีมได้ การป้องกันขั้นนี้จะต้องใช้เทคนิคทั้งการสกัดกันฝ่ายรุก เพื่อแย่งบอลมาครอบครอง การไล่ติดตามการประกบตัว (Man-Marking) ดังนั้นผู้เล่นฝ่ายรับจะต้องมีความสามารถในการใช้เทคนิคและกลยุทธ์ได้อย่างครบถ้วนมีการประสานงานที่ดี และจะต้องไม่ลืมที่จะคุมพื้นที่ (Space-Marking) ด้วย

การสร้างสมรรถภาพในขั้นตอนนี้ผู้เล่นฝ่ายรับจะต้องมีความเร็ว ความคล่องตัวและความอดทนที่ดี จากหลักสำคัญต่างๆ ในการรับนี้ ผู้เล่นฝ่ายรับสามารถที่จะแย่งบอลกลับมาครอบครองได้และใช้ความสามารถที่มีอยู่รุกกลับแบบฉับพลันได้ (Counter Attack) เช่นเดียวกันแนวความคิดบางอย่างมักจะสวนทางกับหลักการเล่นฟุตบอลสมัยใหม่ ที่ต้องการจะฝึกฝนให้ผู้เล่นมีวิธีการเล่นที่มีแบบแผนและระบบการเล่นที่ดี ไม่ใช่อาศัยแค่เพียงประสบการณ์เท่านั้น

นิพนธ์ กิติกุล (2525) กล่าวถึงหลักใหญ่ๆ 6 ประการในการเข้าโจมตี ซึ่งประกอบด้วย

1. การสนับสนุนและการซ้อนในแนวลึก (Support / depth)
2. การเล่นให้กว้าง (Width)
3. การเจาะลึกเข้าไปในแนวป้องกันของคู่ต่อสู้ (Penetration)
4. การเคลื่อนที่ (Mobility)
5. การตัดสินใจเฉพาะหน้า (Improvisation)
6. การเข้าทำประตู (Finishing)

นิพนธ์ กิติกุล (2525) ได้กล่าวถึงหลักการเมื่อเป็นฝ่ายป้องกันจะต้องยึดหลักในการเป็นฝ่ายป้องกัน 6 ประการ ดังนี้

1. การชะลอหรือถ่วงเวลาการเล่น (Delay)
2. การเข้าช่วยสนับสนุนและซ้อนในแนวลึก (Support and Depth)

3. การรวมกำลัง (Concentration)
4. ความสมดุลในการป้องกัน (Balance)
5. การใช้แรงกดดันหรือการบีบบังคับ (Pressuring)
6. การควบคุมเกมการเล่น (Control)

การเริ่มต้นเล่นใหม่

ในการเล่นฟุตบอลสมัยใหม่ โดยเฉพาะในผู้เล่นระดับสูง เช่น การแข่งขันฟุตบอลโลก หรือการแข่งขันระหว่างชาติ เราจะพบว่าประตูที่ยิงได้นั้นมากกว่า 40 เปอร์เซ็นต์มาจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการเตะโทษ การเตะจากมุมและการทุ่มเข้าเล่นจากเส้นข้าง เหตุผลที่ว่าทำไมการเริ่มต้นเล่นใหม่จึงมีการได้ประตูมากนั้น คำตอบก็คือว่าไม่มีเวลาใดที่ดีไปกว่านี้ เพราะเป็นช่วงที่ฝ่ายรุกจะมีโอกาสในการเล่นลูกบอลอย่างสบายๆ ทั้งนี้เนื่องจากขณะที่ฝ่ายรุกได้เริ่มเล่นด้วยการเตะโทษและการเตะจากมุมนั้น ฝ่ายตรงข้ามจะไม่สามารถเข้ามาใกล้ในรัศมี 10 หลาได้ ดังนั้นฝ่ายรุกสามารถที่จะส่งลูกบอลไปยังเพื่อนร่วมทีมได้โดยง่ายและไม่มีแรงกดดันจากฝ่ายรับ (ยกเว้นการทุ่มลูกบอลเข้าเล่นจากเส้นข้าง) และฝ่ายรุกไม่ถูกกดดันการส่งลูกบอลก็เพิ่มความแม่นยำและมีโอกาสในการยิงประตูมากขึ้น นอกจากนี้ก่อนการเริ่มต้นฝ่ายรุกมีโอกาสมเพิ่มจำนวนคนเพื่อการวางกำลังและใช้ในการสร้างความลำบากใจให้กับการป้องกันของฝ่ายรับ เช่นมีการวิ่งเพื่อดึงฝ่ายรับออกจากพื้นที่สำคัญๆ ทำให้เกิดช่องว่างและการวิ่งลวงอื่นๆ เพื่อเปิดโอกาสสำหรับผู้เล่นที่ว่างวิ่งเข้าทำประตูอย่างรวดเร็ว

นิพนธ์ กิติกุล (2525) ได้กล่าวถึงการเริ่มต้นเล่นใหม่ว่า ในการเริ่มต้นเล่นใหม่นั้น อาจเกิดขึ้นได้หลายกรณีดังต่อไปนี้

1. ลูกเตะเริ่มเล่น ณ จุดศูนย์กลางของสนาม
2. ลูกเตะจากประตู
3. การทุ่มลูกบอลจากเส้นข้าง
4. ลูกเตะจากมุม
5. ลูกเตะโทษ
6. ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ

1. ลูกเตะเริ่มเล่น

ลูกเตะเริ่มเล่นนี้ หมายถึง การเตะเริ่มเล่นในครั้งแรก ครั้งหลัง และรวมทั้งในทุกๆ ครั้งมีการเสียประตูให้กับฝ่ายตรงข้าม ในช่วงเวลานี้ผู้เล่นฝ่ายรับมักจะยืนอยู่ในตำแหน่งที่ฝ่ายรุกสามารถทำนายและมองเห็นได้ง่ายกว่าในระหว่างที่การเล่นกำลังดำเนินอยู่และจะมีทีมต่างๆ มากมายที่

มักจะใช้วิธีการอื่นในตำแหน่งที่เหมือนเดิมทุกครั้งที่มีการเตะเริ่มเล่น คือการยืนตามระบบการเล่นนี้คือจุดที่ฝ่ายรุกควรค้นหาจุดอ่อนหรือช่องว่างเพื่อใช้ในการเข้าโจมตีได้อย่างรวดเร็วในขณะที่ฝ่ายรับคาดไม่ถึงและไม่ทันรู้ตัว

2. ลูกเตะจากประตู

ลูกเตะจากประตูเป็นการเริ่มต้นเล่นใหม่ที่สามารถใช้ประโยชน์จากการวางรูปแบบการเล่นตามปกติผู้รักษาประตูจะเป็นคนเตะลูกนี้ ดังนั้นเขาจึงควรฝึกหลายๆ แบบและมีการเตะที่สง่างาม เช่นเดียวกับผู้เล่นคนอื่นๆ อย่างไรก็ตามถ้าผู้รักษาประตูของทีมไม่สามารถเตะจากประตูได้ดี เขาควรใช้ผู้เล่นกองหลังในการเตะลูกนี้

3. การทุ่มลูกบอลจากเส้นข้าง

ในทุกครั้งที่มีการทุ่มลูกบอลจากเส้นข้างนั้นหมายถึงการมีโอกาสที่จะรุกเข้าโจมตีโดยตรงต่อประตู การได้เป็นฝ่ายทุ่มลูกบอลเข้าเล่นนั้น ถือว่าเป็นการได้รับรางวัลในการเล่นประการหนึ่ง เมื่อฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ทำลูกบอลออกนอกเส้นข้าง ผู้เล่นที่ดีควรจะได้มีการเรียนรู้กติกาข้อ 15 ว่าด้วยการทุ่ม ทั้งนี้เพื่อจะได้ทำการทุ่มได้ถูกต้อง เพราะถ้าปฏิบัติไม่ถูกต้องแทนที่จะได้เปรียบแต่จะกลับกลายเป็นฝ่ายรับทันที เนื่องจากกติการะบุว่าผู้ที่ทุ่มผิดกติกาจะต้องเปลี่ยนให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายได้ทุ่มแทน ซึ่งจะทำให้แผนการเล่นที่เตรียมมาต้องหยุดชะงักไปด้วย

4. ลูกเตะจากมุม

ลูกเตะจากมุมจะเป็นโอกาสที่ดีมากในการยิงประตูของฝ่ายรุกเข้าโจมตี และเป็นสถานการณ์ที่เป็นอันตรายมากสำหรับฝ่ายป้องกัน ผลของการได้ประตูจำนวนมากมาจากการเริ่มเล่นด้วยการเตะจากมุม ดังนั้นฝ่ายรุกจะต้องใช้สถานการณ์เริ่มเล่นนี้ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด โดยการวางรูปแบบการเล่นให้ดี และทุกๆ ทีมจะต้องขยันฝึกซ้อมการป้องกันไว้เผชิญหน้ากับการเตะมุมของฝ่ายตรงข้ามด้วย ทั้งนี้เพื่อลดโอกาสในการยิงประตูของคู่ต่อสู้ให้น้อยที่สุด

5. ลูกเตะโทษ

การเริ่มต้นเล่นใหม่เมื่อได้เตะโทษ ทีมที่มีจุดอ่อนในด้านนี้มักจะอดยิงประตู ซึ่งอาจได้มาง่ายๆ และมีค่าเท่ากับประตูที่ยิงได้ในขณะเล่นตามปกติ ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ฝ่ายรุกได้เตะโทษใกล้เขตประตู ฝ่ายรุกจะต้องพยายามให้ได้ประตูและฝ่ายรับก็ต้องพยายามป้องกันมิให้มีการเสียประตูเช่นกัน

ในปี ค.ศ. 1982 ณ ประเทศสเปนได้ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการยิงประตูที่ดีก็สามารถทำลายแนวการป้องกันของฝ่ายรับได้โดยง่ายเหมือนกัน การยิงประตูดังกล่าวนี้หมายถึงการยิงลูกโค้งอ้อมกำแพงไปเข้าประตูบริเวณมุมบนของประตูข้างใดข้างหนึ่ง หรืออาจเป็นการยิงลูกเสียดพื้นและโค้งไปเฉียดเสาประตู ซึ่งนักฟุตบอลของประเทศในอเมริกาได้ขอปฏิบัติกันอยู่ โดยเฉพาะทีมบราซิลซึ่งเป็นต้นตำรับในการเตะลูกโทษเช่นนี้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ผู้ฝึกสอนควรจะต้องให้ความสนใจและบรรจุไว้ในโปรแกรมการฝึกด้วย

6. ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ

ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษเป็นรางวัลสำหรับฝ่ายรุกเมื่อฝ่ายรับได้กระทำความผิดกติกา ข้อ 12 ว่าด้วยการเล่นที่ผิดกติกาและเสียมารยาท ซึ่งฝ่ายรุกจะได้เตะโทษ ณ จุดเตะโทษซึ่งอยู่ห่างจากประตู 12 หลา (10.97 เมตร) และมีผู้รักษาประตูทำหน้าที่ป้องกันได้เพียงคนเดียว โดยทำทั้งสองของเขาจะต้องยืนบนเส้นประตูจนกว่าการเตะจะได้เริ่มขึ้นแล้ว

การเตะโทษ ณ จุดเตะโทษมีความสำคัญอย่างมากต่อชัยชนะของทีม เพราะในสถานการณ์ที่เสมอกันอยู่หรือเมื่อทีมที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน การเตะโทษ ณ จุดเตะโทษจะมีผลอย่างมากและค่าของมันก็มีเท่าๆ กับประตูที่ยิงได้ในเวลาปกติ นอกจากนี้ยังอาจนำไปใช้ได้ในกรณีที่มีการตัดสินหาทีมชนะเลิศหรือทีมที่จะได้เข้ารอบต่อไปอีกด้วย

สิ่งที่ผู้เตะลูกโทษ ณ จุดเตะโทษควรยึดถือปฏิบัติ อาจสรุปได้ 3 ประการดังนี้

1. ต้องเข้าหาลูกบอลด้วยอาการปรีชาซึ่งไม่มีร่องรอย โดยผู้รักษาประตูไม่สามารถรู้ได้ว่าเราจะยิงประตูทางด้านใดและจะใช้วิธีการเตะแบบใด
2. ผู้เตะจะต้องมีความมั่นใจในตนเองว่าจะต้องยิงประตูให้ได้ และไม่เปลี่ยนใจในการเลือกมุมเตะเป็นครั้งที่สองเมื่อพิจารณาว่าจะเตะมุมใดแล้ว
3. ถ้าจะเลือกยิงไปเข้ามุม ให้ยิงด้วยความแม่นยำบริเวณข้างเสาในด้านใน พยายามให้ลูกบอลเสียดกับพื้น และใช้กำลังในการเตะให้พอเหมาะกับความสามารถในการบังคับลูกบอล

การทำประตู

นิพนธ์ กิติกุล (2525) กล่าวว่า การยิงประตูถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของวิธีการทำประตู การยิงระยะไกลหรือใกล้ขึ้นขึ้นอยู่กับความสามารถและโอกาสของผู้เล่นแต่ละคน ปกติผู้เล่นที่ดีควรจะสามารถยิงประตูได้ในระยะไกลประมาณ 30 หลา และในขณะที่ผู้เล่นครองลูกบอลอยู่นั้นผู้เล่นอาจจะสามารถทำในสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ใน 3 ประการต่อไปนี้

1. ทำการยิงประตูด้วยตนเอง
 2. เลี้ยงลูกบอลผ่านคู่ต่อสู้เพื่อเข้าไปใกล้ประตู
 3. ส่งลูกบอลไปได้รอบๆ ตัวของผู้เล่นฝ่ายป้องกันเพื่อให้เพื่อนร่วมทีมเป็นผู้ทำประตู
- ทางเลือกทั้งสามประการนี้ ผู้เล่นจะเลือกปฏิบัติสิ่งใดนั้น เขาจะต้องทำในสิ่งที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น

สุนทร กายประจักษ์ (2532) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายสูงสุดในเกมฟุตบอล คือ ชัยชนะ ซึ่งหมายความว่าต้องพยายามทำประตูให้ได้มากกว่าฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าจะด้วยการยิงลูกเสียดพื้นแบบธรรมดาหรือจะยิงด้วยลูกที่สวยงามน่าประทับใจ เช่น การวอลเลย์จังหวะเดียว ชิฟลูกหรือโยนโค้งเสียบคาน

การประสานงานภายในทีมและการวางแผนที่ดีเยี่ยมหรือการต่อบอลด้วยรูปแบบการเล่นที่สวยงามล้วนไม่มีความหมายอะไรเลย ถ้าหากไม่มีการทำประตูที่เฉียบคมและทรงพลัง ซึ่งทีมฟุตบอลชั้นดีทั้งหลายจะทราบดีว่า การทำประตูนั้นมีความหมายต่อชัยชนะของทีมมากเพียงใด

ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2534) กล่าวว่า “ประตู” (Goal) เป็นสิ่งที่ทีมฟุตบอลทุกทีมใฝ่ฝันที่จะได้กันทั้งนั้น เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน คือ ชัยชนะ แต่ประตูที่จะได้มานั้นไม่ใช่ของง่ายและไม่อยากเย็นเกินกว่าที่คิด หากมีการฝึกที่ดีและถูกต้องจากความสามารถเป็นกลุ่มจนกระทั่งถึงการเล่นเป็นทีม ผสมผสานกับการฝึกที่มีแบบแผน จะทำให้เกมการรุกมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โอกาสที่จะได้ประตูจะมีมากและสามารถคว้าชัยชนะมาครองในที่สุด

ประโยค สุทธิสง่า (2541) กล่าวถึงการยิงประตูว่า การยิงประตู ไม่เพียงแต่เป็นส่วนที่ตื่นเต้นและประทับใจในการแข่งขันฟุตบอลเท่านั้น แต่เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับเกมในการแข่งขันฟุตบอล และยังเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวกับความผิดหวังและความสมหวังของชีวิตอีกโสดหนึ่งด้วย อาทิเช่น การยิงประตูได้สำเร็จ ย่อมก่อให้เกิดความสมหวังหากยิงประตูไม่สำเร็จย่อมก่อให้เกิดความผิดหวัง จากความสมหวังและผิดหวังตลอดระยะเวลาในการแข่งขัน ซึ่งเป็นกฎธรรมชาติของการกีฬาและชีวิต และยังกล่าวถึงการยิงประตูที่ดีว่า ควรยิงด้วยความแรงที่พอเหมาะ จังหวะและโอกาสที่ดีและวิธีที่ถูกต้อง ไม่จำเป็นต้องใช้กำลังมากเพราะบางครั้งผู้ยิงประตูเพียงแต่ปรับทิศทางหรือเพียงสัมผัสลูกบอลเท่านั้นก็เป็นการเพียงพอแล้ว

วิทยา เลาหกุล (2542) กล่าวว่า การยิงประตูเป็นสิ่งที่ยากที่สุดและตื่นเต้นที่สุดในเกมฟุตบอล มันเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับการเอาลูกบอลเข้าไปในตาข่าย

คุณสมบัติของผู้ทำประตูที่ดีควรมีสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ยิงประตูแรง
2. มีความมั่นใจสูง
3. การตัดสินใจเด็ดขาดในสถานการณ์คับขัน
4. ปฏิบัติเร็ว
5. จังหวะเยี่ยม
6. มีความสามารถในการคาดเดา
7. ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

แบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น

การทำประตูฟุตบอลนั้นมีอยู่มากมายหลายแบบ โดยในแต่ละแบบจะต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและความเคยชิน ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่จะต้องทำประตูฟุตบอลก็จะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งในการทำประตูฟุตบอลนั้นจะต้องมีการส่งบอลเพื่อไปสู่แบบแผนการทำประตูฟุตบอล โดยมีแบบแผนการทำประตูฟุตบอลหลักๆ และสัญลักษณ์ ดังนี้

สัญลักษณ์

ผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม

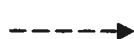
ผู้รักษาประตูฝ่ายตรงข้าม

ผู้เล่นฝ่ายรุก

ทิศทางการส่งบอลและทำประตู

ทิศทางการวิ่ง

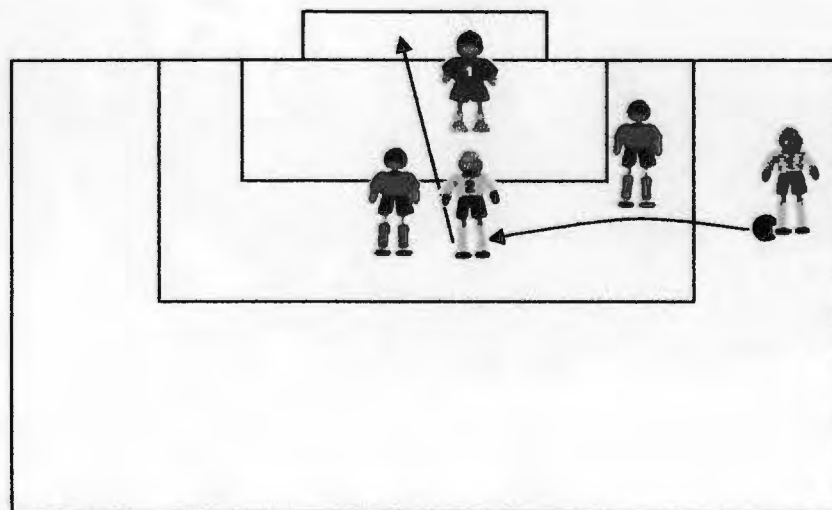

การเลี้ยงลูก

ลูกฟุตบอล

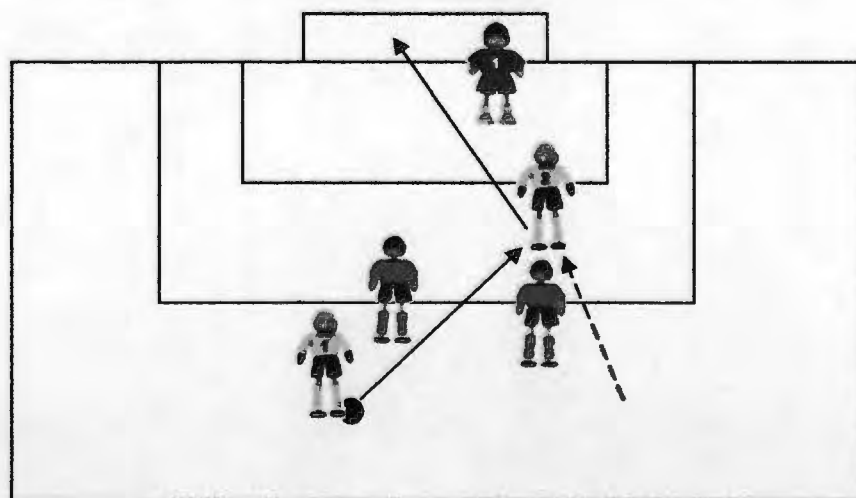
1. การส่งจากด้านข้าง หมายถึง การส่งบอลมาจากพื้นที่ด้านข้างสนามเพื่อให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันเข้าทำประตู ดังรูป

แบบแผนการส่งจากด้านข้าง

(ที่มา: ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534; ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

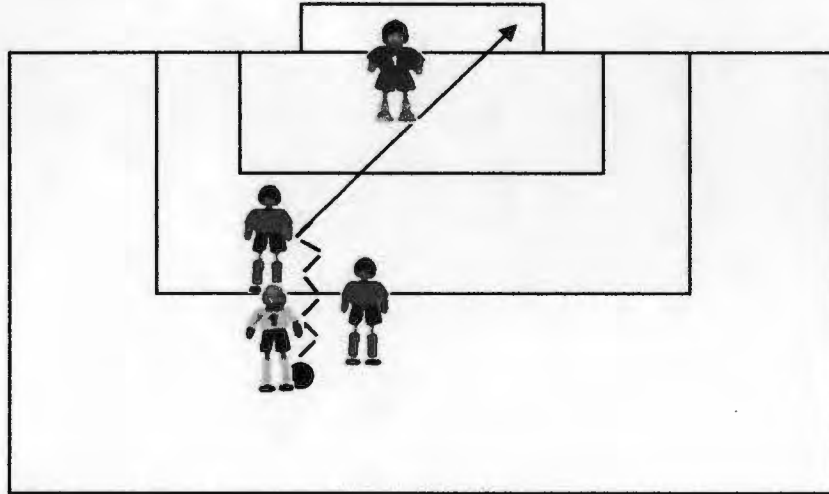
2. การส่งทะลุแนวป้องกัน หมายถึง การส่งบอลด้วยลูกเสียดหรือลูกโค้งทะลุไปตามช่องว่างข้างหน้า เพื่อเจาะทะลุแนวรับฝ่ายป้องกันและให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันเข้าทำประตู ดังรูป

แบบแผนการส่งทะลุแนวป้องกัน

(ที่มา: ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534; ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

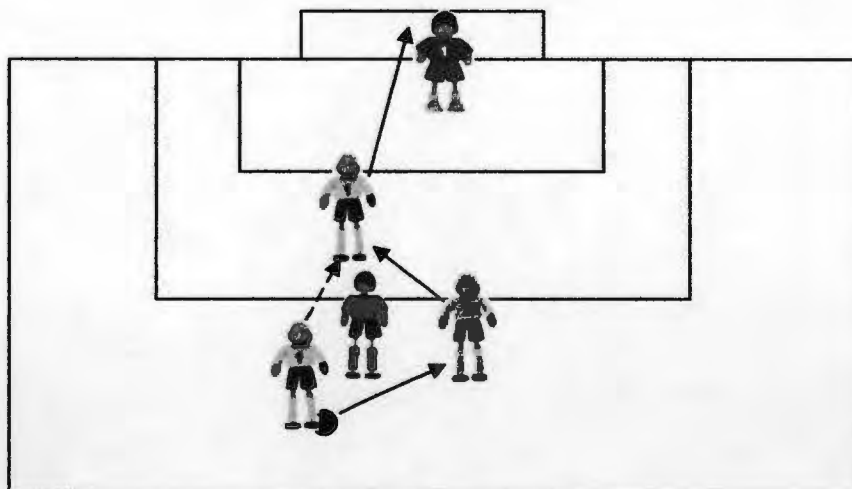
3. การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ หมายถึง การใช้ความสามารถเฉพาะตัวพาบอลเคลื่อนที่หลบหลีกผู้เล่นฝ่ายป้องกันเข้าทำประตู คังรูป

แบบแผนการเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้

(ที่มา: ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534; ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

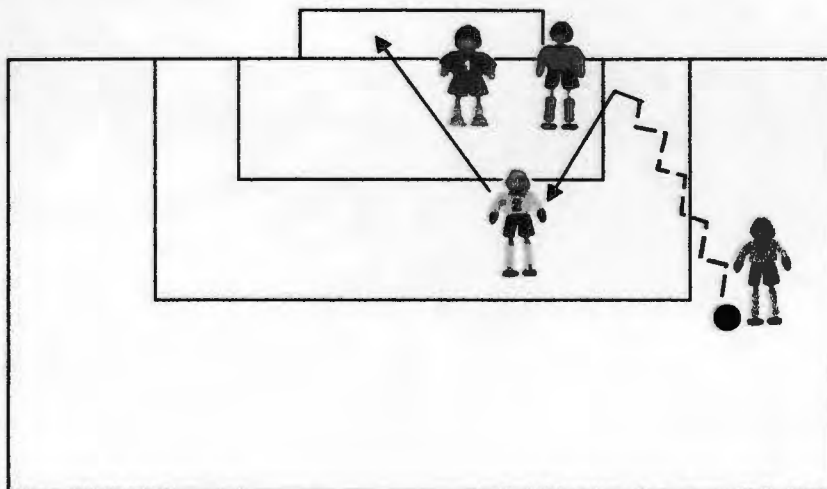
4. การส่งลูกชิ่ง หมายถึง การส่งบอลกันไปมาระหว่างผู้เล่นคนที่หนึ่งและคนที่สอง โดยคนที่สองส่งบอลคืนจังหวะเดียวให้ผู้เล่นคนที่หนึ่งเข้าทำประตู

แบบแผนการส่งลูกชิ่ง

(ที่มา: ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534; ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

5. การส่งลูกกลับหลัง หมายถึง การส่งบอลของผู้เล่นฝ่ายรุกเมื่อพาบอลบุกเข้าไปสู่เส้นแนวประตู และส่งบอลกลับหลังออกมาให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันที่ขึ้นมาสนับสนุนเกมรุกเป็นผู้ทำประตู ดังรูป

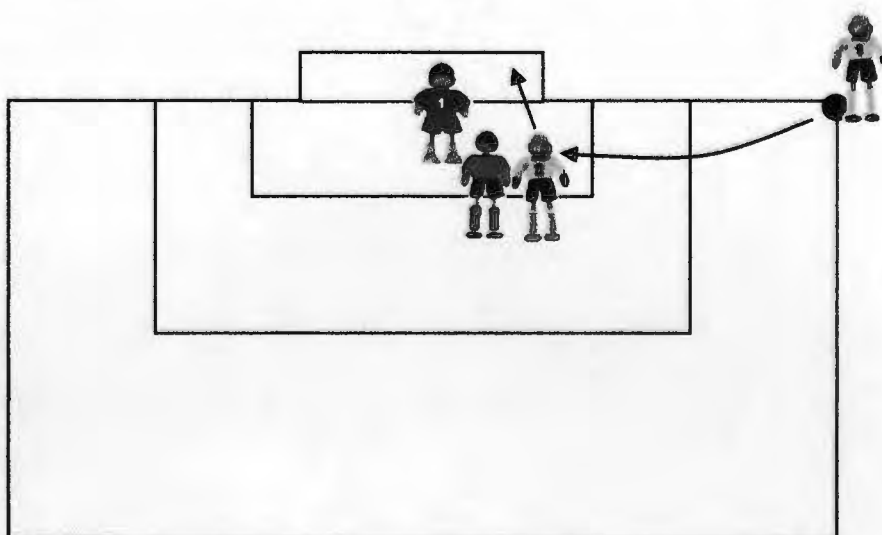

แบบแผนการส่งลูกกลับหลัง

(ที่มา: ชาญวิทย์ ผลชีวิน, 2534; ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

แบบแผนการทำประตูที่จบลงจากการเริ่มค้ำหน้าใหม่

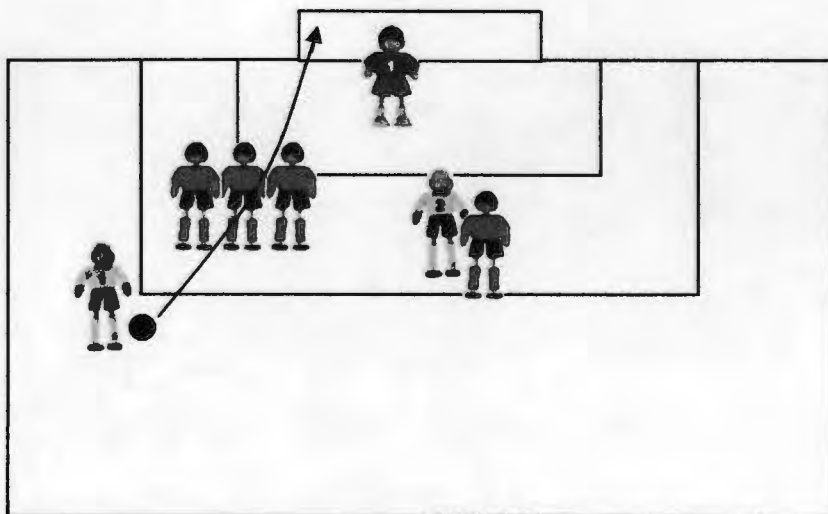
1. ลูกเตะจากมุม หมายถึง เมื่อลูกบอลทั้งลูกได้ผ่านเส้นประตูออกไปทั้งบนพื้นดินหรือในอากาศโดยผู้เล่นฝ่ายป้องกันเป็นผู้สัมผัสบอลเป็นครั้งสุดท้ายและออกเส้นประตูของตนเอง ลูกบอลจะถูกเตะเริ่มเล่นจากภายในส่วนโค้งที่มุมธงของฝ่ายป้องกันโดยผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม ดังรูป

แบบแผนลูกเตะจากมุม

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

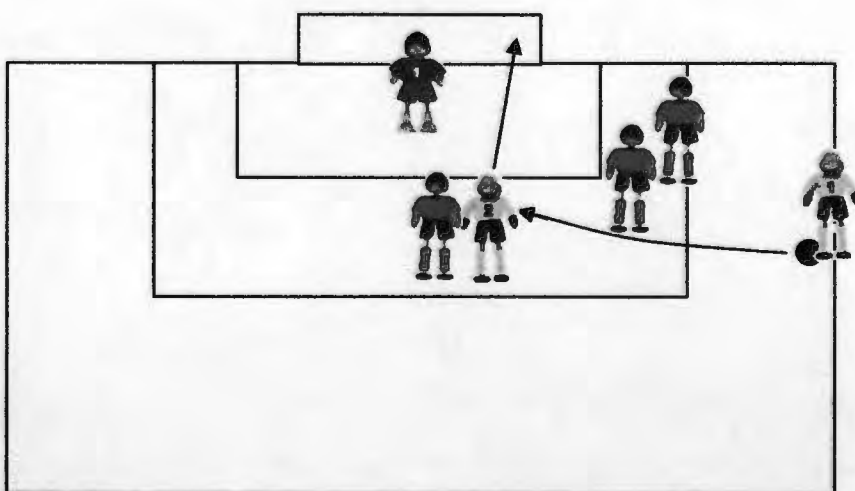
2. ลูกเตะโทษจังหวะเดียว หมายถึง เมื่อผู้เล่นฝ่ายรุกได้เตะลูกโทษโดยตรงแล้วผู้เล่นเลือกใช้การทำประตูทันทีตั้งแต่ครั้งแรกจากการเตะเริ่มต้น ดังรูป

แบบแผนลูกเตะโทษจังหวะเดียว

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

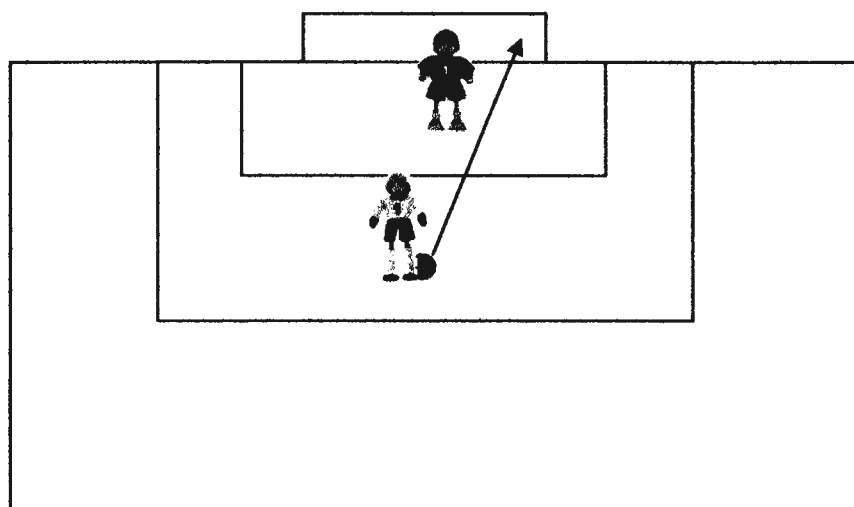
3. ลูกเตะโทษสองจังหวะ หมายถึง เมื่อผู้เล่นฝ่ายรุกได้เตะลูกโทษโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ตามแล้วผู้เล่นเลือกใช้การทำประตูโดยการส่งบอลให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันเป็นผู้ทำประตู ดังรูป

แบบแผนลูกเตะโทษสองจังหวะ

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

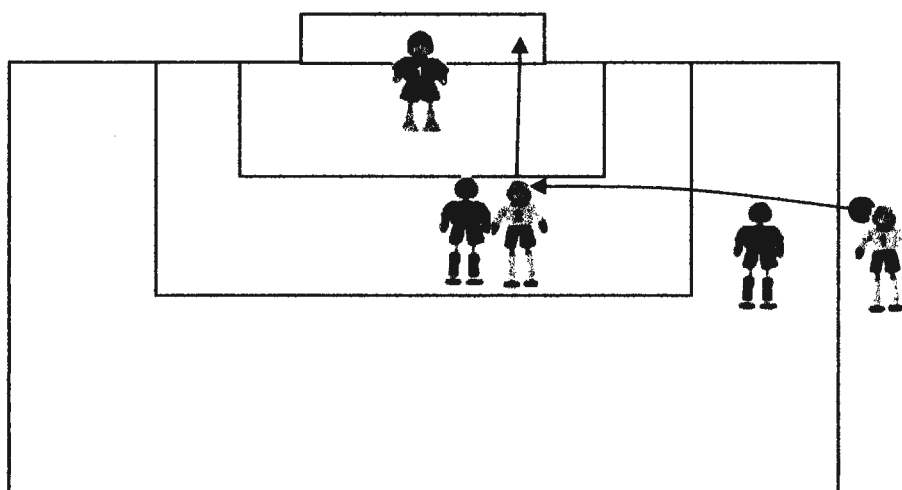
4. ถูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ หมายถึง การที่ผู้เล่นฝ่ายป้องกันกระทำผิดหรือฟาวล์ตามความคิดที่เป็นโทษโดยตรงในเขตโทษของตนเอง จะถูกตัดสินให้ผู้เล่นทีมฝ่ายตรงข้ามได้เตะโทษจากจุดเตะโทษ ดังรูป

แบบแผนถูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

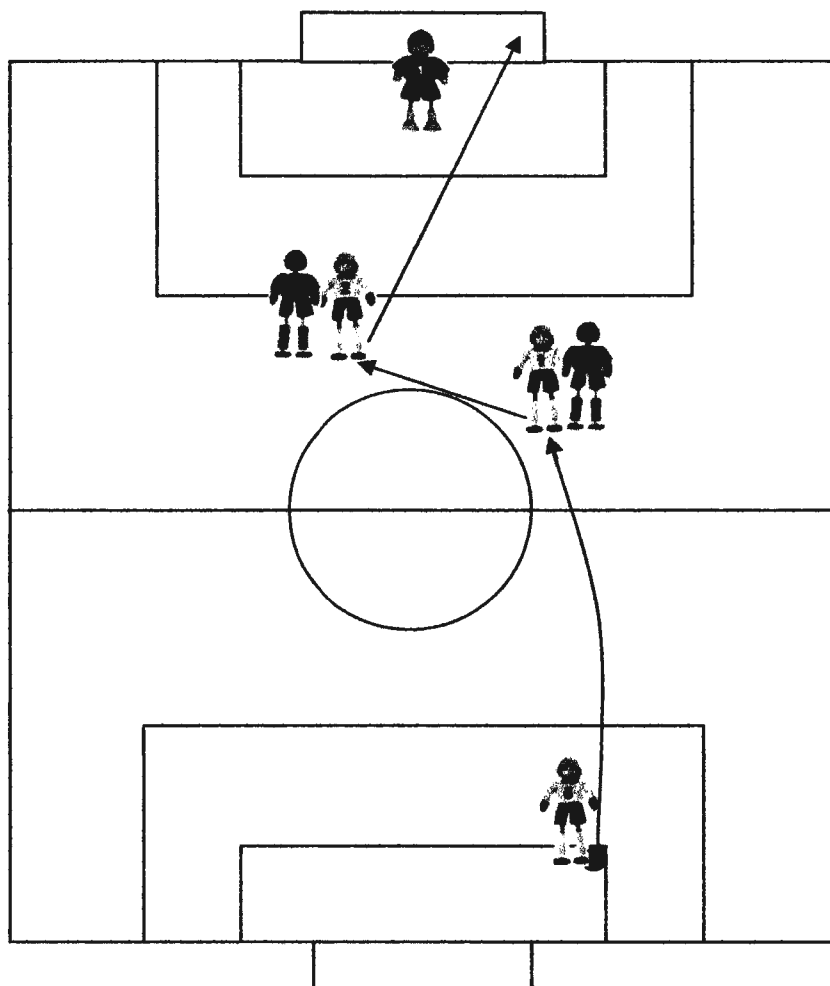
5. การทุ่มลูกบอล หมายถึง เมื่อลูกบอลผ่านเส้นข้างออกไปทั้งลูกไม่ว่าจะบนพื้นดินหรือในอากาศ ผู้ตัดสินจะให้ทุ่มบอลเข้าเล่นโดยผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามกับทีมที่สัมผัสลูกบอลเป็นครั้งสุดท้าย โดยลูกบอลจะถูกทุ่มเข้ามาจากนอกสนามตรงบริเวณที่ลูกบอลได้ผ่านเส้นข้างออกไป ดังรูป

แบบแผนการทุ่มลูกบอล

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

6. ลูกเตะจากประตู หมายถึง เมื่อลูกบอลผ่านเส้นประตูออกไปไม่ว่าจะเป็นทั้งบนพื้นดินหรือในอากาศโดยผู้เล่นฝ่ายรุกเป็นผู้สัมผัสบอลเป็นครั้งสุดท้ายและไม่ใช่เป็นการทำประตู ลูกบอลจะถูกเตะเริ่มเล่นจากจุดใดก็ได้ภายในเขตประตูโดยผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม ดังรูป

แบบแผนลูกเตะจากประตู

(ที่มา: นิพนธ์ กิติกุล, 2525; George Beim, 1977; Charles Hughes, 1980)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

เฉลิมพล ก่อกิจเดกิงกุล (2540) ได้ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการรุกและการป้องกันของการเล่นฟุตบอล ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อทราบรูปแบบการรุกและการป้องกันในการเล่นฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมฟุตบอลที่ส่งเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. ประจำปี 2537 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงโดยการคัดเลือกจาก 4 ทีมสุดท้ายของการแข่งขันประจำปี 2536 โดยการบันทึกเทปวีดีโอเทปในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรุกด้านข้างใกล้เส้นข้างเป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด รองลงมาคือการรุกจากด้านข้างใกล้เส้นหลังและน้อยที่สุดคือการรุกรวดเร็ว
2. การป้องกันแบบผสมเป็นแบบที่ใช้ในการป้องกันมากที่สุด รองลงมาคือการป้องกันแบบโซนหรือแบ่งเขต ส่วนการป้องกันแบบตัวต่อตัวไม่นิยมใช้ในการแข่งขัน

กรกต คงทน (2542) เป็นการศึกษาเพื่อทราบรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1998 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันในรอบสุดท้ายที่ประเทศฝรั่งเศส ทั้งหมด 32 ทีม โดยใช้วีดีโอเทปบันทึกการแข่งขันและวีดีโอเทปบันทึกการยิงประตูเฉพาะการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผล

ผลการวิจัยพบว่า

1. การส่งทะลุไปข้างหน้าคือรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือการส่งจากด้านข้าง ส่วนรูปแบบการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลที่น้อยที่สุดคือการส่งดับเบิ้ลพาสและการทุ่ม
2. การเตะด้วยหลังเท้า คือวิธีการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือการโหม่ง ส่วนวิธีที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ การยิงประตูวิธีอื่นๆ
3. เขตโทษ คือพื้นที่การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือเขตประตู ส่วนพื้นที่การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ นอกเขตโทษ

นาทรี ผลใหญ่ (2545) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลของการฝึกยิงประตูฟุตบอลลักษณะการฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาฟุตบอลชาย วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน มีอายุระหว่าง 16 -25 ปี ซึ่งมาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแล้วทำการฝึกตามโปรแกรมของแต่ละกลุ่ม ทำการทดสอบความสามารถในการยิงประตูฟุตบอล ก่อนเข้ารับการฝึก (Pre-test) และภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 (Post-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความแรงเฉลี่ยในการยิงประตูของขาข้างที่ถนัด ก่อนและหลังการทดลองทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความแรงเฉลี่ยในการยิงประตูของขาข้างที่ไม่ถนัดในกลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความแม่นยำเฉลี่ยในการยิงประตูของขาข้างที่ถนัดและขาข้างที่ไม่ถนัด ก่อนและหลังการทดลองทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเหยียดเข้าข้างที่ถนัดและข้างที่ไม่ถนัด หลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองนั้นมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเหยียดเข้าของทั้งสองข้างมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุดม จอกรบ (2545) เป็นการศึกษาผลของการฝึกความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่มีต่อความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาฟุตบอลตัวแทนทีมโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา รุ่นอายุระหว่าง 14-16 ปี เพศชาย จำนวน 40 คน โดยใช้การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง ทำการฝึกตามโปรแกรมการฝึกรวม 8 สัปดาห์ ทดสอบความสามารถในการเตะฟุตบอลและความอ่อนตัวก่อนการฝึกและหลังการฝึกในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของผลคะแนนความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลในระยะ 15 เมตร ภายในกลุ่มทดลองที่ 3 หลังการทดลอง 8 สัปดาห์ มีความแตกต่างกับก่อนการทดลอง และภายในกลุ่มทดลองที่ 4 หลังการทดลอง 6 และ 8 สัปดาห์ มีความแตกต่างกับก่อนการทดลองในระยะ 20 และ 25 เมตร ภายในกลุ่มทดลองที่ 4 หลังการทดลอง 6 และ 8 สัปดาห์ มีความแตกต่างกับก่อนการทดลอง และในระยะ 25 เมตรภายใน

- กลุ่มทดลองที่ 3 มีความแตกต่างกับก่อนการทดลองและหลังทดลองสัปดาห์ที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าเฉลี่ยของผลคะแนนความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลในระยะ 15 เมตร ระหว่างกลุ่มการทดลองหลังการทดลอง 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 3 และ 4 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะ 20 เมตร หลังการทดลอง 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 4 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะ 25 เมตร หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 4 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 1 และหลังการทดลอง 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 3 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 4 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 3. ค่าเฉลี่ยของความอ่อนตัวภายในกลุ่มทดลองและระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 หลังทดลอง 8 สัปดาห์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 4. ค่าเฉลี่ยของความแข็งแรงภายในกลุ่มทดลองที่ 3 หลังทดลอง 6 และ 8 สัปดาห์ มีความแตกต่างกับก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองที่ 4 หลังทดลอง 8 สัปดาห์ มีความแตกต่างกับก่อนการทดลองและหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 2 และค่าเฉลี่ยของความแข็งแรงระหว่างกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง 8 สัปดาห์กลุ่มทดลองที่ 3 และ 4 มีความแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เทเวศน์ จันทร์หอม (2546) ได้ศึกษาวิเคราะห์ยุทธวิธีการรุกและการป้องกันของฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2002 ที่ประเทศญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้เป็นทีมฟุตบอลที่ผ่านเข้าสู่รอบ 8 สุดท้ายของการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2002 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้วิธีโอบุเทปบันทึกภาพการแข่งขันเฉพาะ 8 ทีมสุดท้าย แล้วบันทึกความถี่ของยุทธวิธีการรุกและการป้องกันของฟุตบอลที่แต่ละทีมใช้

ผลการวิจัยพบว่า

1. ยุทธวิธีการรุกที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 การส่งจากด้านข้าง คือ ยุทธวิธีการรุกที่ใช้มากที่สุด รองลงมาคือ ยุทธวิธีการรุกแบบการส่งทะลุแนวป้องกัน การเลี้ยงหลบเข้าทำประตู การรุกอย่างรวดเร็ว การส่งวอลพาส การส่งย้อนกลับ 90 องศา และการส่งดับเบิ้ลพาส ตามลำดับ
2. ยุทธวิธีการป้องกันที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 ใช้ยุทธวิธีการป้องกันแบบผสมมากที่สุด รองลงมาคือ การป้องกันแบบคุมพื้นที่ ส่วนการป้องกันแบบคนต่อคนไม่มีทีมใดใช้เลย

นิพล โนนชัย (2547) ได้ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการยิงประตูฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี 2002 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบ 32 ทีมสุดท้าย ที่ประเทศญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ เครื่องเล่นวีซีดี วีดีโอ แผ่นวีซีดีและม้วนวีดีโอที่บันทึกการแข่งขัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การยิงประตูจากการส่งจากข้างสนามเป็นการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือการส่งทะลุทะลวง และการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุด คือการส่งแบบวอลพาส
2. ลักษณะการยิงประตูโดยการใช้เท้าเป็นการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ การยิงประตูโดยใช้ศีรษะ และการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ ลักษณะการยิงประตูโดยอวัยวะอื่น ๆ
3. พื้นที่เขตประตูเป็นพื้นที่การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือพื้นที่เขตโทษ และพื้นที่การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ พื้นที่นอกเขตโทษ
4. ตำแหน่งกองหน้าเป็นตำแหน่งการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือตำแหน่งกองกลาง ตำแหน่งกองหลัง และตำแหน่งผู้รักษาประตูเป็นตำแหน่งที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุด

งานวิจัยในต่างประเทศ

การกันตา และคณะ (Garganta et al., 1995) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการวิเคราะห์แบบแผนการได้ประตูของทีมชั้นนำในยุโรป ทำการศึกษาจากวีดีโอและวิเคราะห์หลังเหตุการณ์ โดยใช้การจดบันทึกด้วยมือ จาก 104 ประตู จาก 44 แมตช์ของ 5 ทีมในยุโรปคือ บาร์เซโลนา, ปอร์โต, บาเยิร์นมิวนิค, มิลาน และ ปารีส จดบันทึกตามจุดเด่นของแต่ละประตู คือ พื้นที่ที่แย่งบอลมาครอบครองสู่การรุกทำประตู, เวลาที่ใช้ในการรุกสู่การทำประตู, จำนวนผู้เล่นที่สัมผัสบอลและจำนวนของการส่งบอล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความบ่อยครั้งของการแย่งบอลมาครอบครองบอลจะอยู่ในพื้นที่ของแดนรุกของพวกเขา
2. เวลาที่ใช้ในการรุกจะอยู่ในช่วงสั้น (10 วินาที หรือน้อยกว่า)
3. จำนวนผู้เล่นที่สัมผัสบอลจะน้อยคน (3 คนหรือน้อยกว่า)
4. จำนวนของการส่งบอลจะน้อยครั้ง (3 ครั้งหรือน้อยกว่า)

ซูยี และเลาโบปิง (Zhou Yi and Luo Bo-Ping , 1995) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบแผนกลยุทธ์ในการสร้างสรรค์โอกาสการทำประตูในฟุตบอลโลก ปี 1994 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา วิเคราะห์จากเกมการแข่งขัน 52 นัด ในเวลาการแข่งขันปกติ (90 นาที) สังเกตจำนวนการสร้างโอกาสการยิงประตู 1608 ครั้ง และจำนวนประตูที่ทำได้ 141 ประตู โดยผลการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์ในการยิงประตูถูกสังเกตอย่างละเอียดด้วยภาพช้าจากวิดีโอ

ผลการวิจัยพบว่า

พื้นฐานของโอกาสในการได้ประตูมาจากความหลากหลายในการรุก การส่งบอลสั้นและบอลยาว รวมถึงการสร้างพื้นที่ว่างจะก่อให้เกิดการสร้างโอกาสในการยิงประตูมากขึ้น ซึ่งใน 24 ทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้สามารถแบ่งรูปแบบการสร้างโอกาสการทำประตูได้ 4 ประเภท

- คือ
1. การประสานงานเป็นกลุ่ม
 2. การเลี้ยงเดี่ยว
 3. การเจาะแนวป้องกันและการเปลี่ยนทิศทางในการรุก
 4. การผสมผสานของการส่งบอลสั้นและยาว

มियามูระ และคณะ (Miyamura et al., 1995) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเวลาที่อยู่ในการเล่นและเวลาที่อยู่นอกการเล่นในการแข่งขันฟุตบอลหญิงชิงแชมป์โลก ปี 1991 ที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยการศึกษาปัจจัยพื้นฐานเกี่ยวกับข้อสรุปของเวลาที่อยู่ในการเล่นและเวลาที่อยู่นอกการเล่น ทำการวิเคราะห์จากวิดีโอเทปและเปรียบเทียบการแข่งขันครั้งนี้กับการแข่งขันฟุตบอลหญิงชิงแชมป์เอเชีย ปี 1991 และลีกฟุตบอลหญิงในประเทศญี่ปุ่น

ผลการวิจัยพบว่า

1. ในการแข่งขันนัดชิงชนะเลิศของฟุตบอลหญิงชิงแชมป์โลก เวลาที่อยู่ในการเล่นของการแข่งขันในครั้งแรกและครั้งเวลาหลัง คือ 27.31 และ 23.54 นาที ตามลำดับ ส่วนเวลาที่อยู่นอกการเล่น คือ 12.31 และ 16.54 นาที ตามลำดับ
2. เวลาที่อยู่นอกการเล่นในการแข่งขันฟุตบอลหญิงชิงแชมป์โลกจะน้อยกว่าในการแข่งขันลีกฟุตบอลหญิงในประเทศญี่ปุ่น
3. เวลาที่อยู่ในการเล่นในการแข่งขันฟุตบอลหญิงชิงแชมป์โลกมีค่าดีกว่าในการแข่งขันลีกฟุตบอลหญิงในประเทศญี่ปุ่น

แกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์การทำประตู ในการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี 1998 ที่ประเทศฝรั่งเศส คิวแปรสำหรับวิเคราะห์ประกอบด้วย เวลาของการทำประตู, การสร้างโอกาสในการทำประตู, เทคนิคที่ใช้ในการทำประตู, จำนวน การสัมผัสบอลของผู้ทำประตู, พื้นที่ที่สามารถแย่งบอลมาครอบครองแล้วทำให้เกิดการได้ประตู, จำนวนการส่งบอลก่อนการได้ประตู, เวลาของการครอบครองบอลก่อนได้ประตู และการทำประตู จากการเริ่มต้นเล่นใหม่ วิเคราะห์จาก 171 ประตูใน 64 เกมการแข่งขันของฟุตบอลโลก ปี 1998 เฉลี่ย 2.67 ประตู/เกม

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประตูที่ทำได้ในช่วง 15 นาทีสุดท้ายของการแข่งขันจะมากกว่าช่วงเวลา 15 นาที ช่วงอื่นๆและจากการเปรียบเทียบ ประตูจำนวนมากจะเกิดขึ้นในช่วงทศเวลาบาดเจ็บ ของครึ่งแรกและช่วง 3 นาทีแรกของครึ่งเวลาหลัง
2. ประตูที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นอยู่ที่ 63.2 % และประตูที่เกิดขึ้นจาก การเริ่มต้นเล่นใหม่อยู่ที่ 24.6 %
3. เทคนิคส่วนใหญ่ที่ทำให้ได้ประตูจะใช้ข้างเท้าด้านในและหลังเท้า
4. จำนวนการสัมผัสบอลของผู้ทำประตู มากกว่า 50 % ของประตู ในขณะที่อยู่ระหว่างการ เล่นและการเริ่มต้นเล่นใหม่เกี่ยวข้องกับการสัมผัสบอลจังหวะเดียว อย่างไรก็ตาม 16.7 % ของประตูที่ทำได้ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นมาจากการสัมผัสบอล 4 จังหวะ หรือมากกว่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของผู้เล่นที่มีความสามารถในการ เลี้ยงลูกหรือไปกับบอลเพื่อสร้างสรรค์โอกาสในการทำประตูและเช่นเดียวกัน ความสามารถเฉพาะตัวจะเป็นส่วนสำคัญในการได้ประตูซึ่งเกิดขึ้น ในขณะที่อยู่ ระหว่างการเล่น
5. ประตูที่เกิดขึ้นจากการแย่งบอลกลับมาครอบครองจะเกิดขึ้นในแดนป้องกันมากกว่า แดนรุก
6. จำนวนการส่งบอลก่อนการได้ประตูที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นอยู่ที่ 3 ครั้ง (21.3%)
7. เวลาของการครอบครองบอลก่อนได้ประตู อยู่ในช่วง 6–10 วินาที (25.9%)
8. 42 ประตูที่เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นเล่นใหม่, 50% มาจากการเตะโทษจังหวะเดียวและ สองจังหวะ (free kick), 47.6% มาจากการเตะจากมุม (corner kick) และ 2.4% มาจาก การทุ่มลูกเข้าเล่น (throw in)

แกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างทีมที่ประสบความสำเร็จและทีมที่ล้มเหลว จากการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี 1998 ที่ประเทศฝรั่งเศส โดยทีมที่ประสบความสำเร็จ คือ ทีมที่เข้าสู่รอบรองชนะเลิศ ขณะที่ทีมที่ล้มเหลว คือ ทีมที่ไม่สามารถผ่านเข้าสู่รอบสองได้ โดยทำการวิเคราะห์จาก 30 เกมการแข่งขัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีค่าเฉลี่ยความพยายามในการทำประตู การส่งบอลและการโยนบอลต่อเกมมากกว่าทีมที่ล้มเหลว
2. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีผลที่ดีของการส่งบอลต่อเกมในพื้นที่แดนรุก ทั้งในกรอบเขตโทษและนอกเขตโทษเมื่อเปรียบเทียบกับทีมที่ล้มเหลว
3. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีความสามารถในการเจาะทะลุแนวรับฝ่ายป้องกัน โดยการส่งบอล การวิ่งหรือการเลี้ยงบอลไปข้างหน้าดีกว่าทีมที่ล้มเหลว
4. ทีมที่ประสบความสำเร็จ มีความพยายามสูงในการสร้างโอกาสทำประตูในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น ในเรื่องการส่งบอลจะอยู่ที่ 4 ครั้ง และใช้เวลา 15 วินาทีในการสร้างสรรค์โอกาสทำประตูเมื่อเป็นฝ่ายครอบครองบอล